

Για τη Ναόμι

Πρόλογος

Πολύ πριν αρχίσουν τα φονικά

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ που ονειρευόταν να γίνει ο αρχηγός ενός σπουδαίου έθνους. Μιας πυρηνικής υπερδύναμης.

Ως πρόεδρος, θα είχε το δάχτυλό του στο κουμπί των πυρηνικών όπλων. Ένα τρέμουλο του δάχτυλου αυτού και οι πύραυλοι θα εκτοξεύονταν. Πόλεις αχανείς θα αφανίζονταν. Μπορούσε να θέσει τέλος στη δυσωδία του ανθρώπινου είδους. Να καθαρίσει την επιφάνεια της γης απ' τη σαπίλα.

Μαζί με την ωριμότητα, ωστόσο, είχε έρθει και μια πιο πρακτική θεώρηση του κόσμου, μια πιο ρεαλιστική αίσθηση του τι ήταν εφικτό. Ήξερε ότι το κουμπί των πυρηνικών δεν θα ήταν ποτέ μέσα στις δυνατότητές του.

Όμως υπήρχαν κι άλλα κουμπιά, κι άλλοι διακόπτες. Πατώντας ένα κάθε φορά, πολλά μπορούσαν να επιτευχθούν.

Όσο το σκεφτόταν –και στα χρόνια της εφηβείας του δεν σκεφτόταν και τίποτε άλλο– ένα σχέδιο για το μέλλον του άρχισε να παίρνει σχήμα λίγο-λίγο. Με τον καιρό κατάλαβε ποια θα ήταν η ξεχωριστή του αποστολή – η τέχνη του, η ειδικότητά του, το πεδίο όπου θα αρίστευε. Και δεν ήταν και μικρή υπόθεση, καθώς τα προηγούμενα χρόνια δεν ήξερε τίποτα

σχεδόν για τον εαυτό του, δεν είχε καμία συναίσθηση του ποιος ή τι ήταν.

Είχε ελάχιστες αναμνήσεις πριν από την ηλικία των δώδεκα χρόνων.

Μόνο τον εφιάλη.

Τον εφιάλη που επέστρεφε ξανά και ξανά.

Το τσίρκο. Τη μητέρα του, πιο μικροκαμωμένη απ' τις άλλες γυναίκες. Το φρικτό γέλιο. Τη μουσική του καρουσέλ. Το βαθύ, ασταμάτητο γρύλισμα των ζώων.

Τον κλόουν.

Τον θεόρατο κλόουν που του έδινε λεφτά και τον πονούσε.

Τον κλόουν που αγκομαχούσε και που η ανάσα του μύριζε εμετό.

Και τα λόγια. Τόσο ξεκάθαρα στον εφιάλη που οι αιχμές τους ήταν το ίδιο κοφτερές σαν τον πάγο που σπάει σε ένα κομμάτι πέτρα. «Αυτό θα είναι το μυστικό μας. Έτσι και το πεις σε κανέναν, θα σου κόψω τη γλώσσα και θα ταΐσω με αυτή την τίγρη».

Μέρος Πρώτο

Ένας ανέφικτος φόνος

Κεφάλαιο 1

Η σκιά του θανάτου

ΣΤΑ ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΟΡΗ ΚΑΤΣΚΙΑ, στα βόρεια της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, ο Αύγουστος ήταν ένας μήνας ασταθής, παλινδρομώντας ανάμεσα στις λαμπερές δόξες του Ιουλίου και τις τεφρές καταιγίδες του μεγάλου χειμώνα που ζύγωνε.

Ήταν ένας μήνας που μπορούσε να αποσαθρώσει την αίσθηση του χώρου και του χρόνου. Ήταν λες κι έτρεφε τη σύγχυση του Ντέιβ Γκάρνεϊ ως προς το ρόλο του στη ζωή – μια σύγχυση που είχε αρχίσει με τη συνταξιοδότησή του απ' την αστυνομία της Νέας Υόρκης τρία χρόνια πριν, έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια στη δουλειά, και είχε ενταθεί όταν μαζί με τη Μάντλιν είχαν μετακομίσει στην ύπαιθρο απ' τη γενέτειρά τους όπου μεγάλωσαν, μορφώθηκαν και σταδιοδρόμησαν.

Εκείνη τη στιγμή, ένα συνεφιασμένο απόγευμα της τελευταίας εβδομάδας του Αυγούστου, με τους κεραυνούς να βροντούν στα χαμηλότερα σύννεφα, ανηφόριζαν το λόφο Μπάροου, ακολουθώντας τα απομεινάρια ενός χωματόδρομου που συνέδεε τρία μικρά νταμάρια κυανωπού ψαμιμίτη, εγκαταλειμμένα από καιρό και γεμάτα αγκαθωτούς θάμνους με άγρια βατόμουρα. Ο Ντέιβ ανέβαινε με κόπο στο κατόπι της Μάντλιν καθώς αυτή κατευθυνόταν προς τον χαμηλό ογκόλιθο όπου

συνήθως σταματούσαν για να ξεαποστάσουν, κι έκανε ό,τι μπορούσε για να ακολουθήσει τη συμβουλή που του έδινε συχνά: *Κοίτα γύρω σου. Βρίσκεσαι σε ένα πανέμορφο μέρος. Προσπάθησε μόνο να χαλαρώσεις και να ρουφήξεις την ομορφιά.*

«Λίμνη εμβάθυνσης είναι εκείνη εκεί;» ρώτησε η Μάντλιν.

Ο Γκάρνεϊ ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Πού;»

«Εκεί». Κι έγνεψε με το κεφάλι προς τη βαθιά, ασάλευτη λίμνη που γέμιζε την πλατιά κοιλότητα που είχε αφήσει χρόνια πριν η αφαίρεση του ψαμμίτη. Κυκλική σε σχήμα, απλωνόταν απ' το σημείο όπου βρίσκονταν, πλάι στο μονοπάτι, ίσαμε μια συστάδα υδρόφιλες κλαίουσες ιτιές στην άλλη άκρη – μια επιφάνεια σαν γυαλί γύρω στα εξήντα μέτρα πλατιά που καθρέφτιζε τα κυρτά κλαδιά των δέντρων με τόση ακρίβεια, που το αποτέλεσμα έμοιαζε με φωτογραφική οφθαλμαπάτη.

«Λίμνη εμβάθυνσης;»

«Διάβαζα ένα υπέροχο βιβλίο πεζοπορίας για τα Χάιλαντ της Σκοτίας», είπε εκείνη όλο σοβαρότητα, «κι ο συγγραφέας αναφερόταν ξανά και ξανά σ' αυτές τις *λίμνες εμβάθυνσης*, σκαμμένες μες στο βράχο. Είχα την εντύπωση πως ήταν μικρότερες».

«Χμμ...»

Η απάντηση που δεν ήρθε οδήγησε σε μια μακρά σιωπή, την οποία εντέλει διέκοψε η Μάντλιν. «Βλέπεις εκείνο το σημείο; Εκεί σκεφτόμουν να χτίσουμε το κοτέτσι, πλάι στο περιβόλι με τα σπαράγγια».

Ο Γκάρνεϊ κοιτούσε κατηφής την αντανάκλαση από τις ιτιές. Σήκωσε το βλέμμα ακολουθώντας τη ματιά της· ήταν στραμμένη σε μια απαλή πλαγιά μέσα από ένα άνοιγμα στο δάσος, δημιουργημένο από έναν εγκαταλειμμένο δρόμο υλοτομίας.

Ένας απ' τους λόγους για τους οποίους ο βράχος πλάι στο παλιό νταμάρι είχε γίνει το σημείο όπου ξεαπόσταναν συνήθως, ήταν επειδή επρόκειτο για το μοναδικό σημείο στο μονοπάτι απ'

όπου φαινόταν το κτήμα τους –η παλιά αγροικία, τα περιβόλια, οι ξέφραγες μηλιές, η λιμνούλα, ο πρόσφατα ξαναχτισμένος στάβλος, τα γύρω βοσκοτόπια της πλαγιάς (καιρό αφρόντιστα και γεμάτα, αυτή την περίοδο του χρόνου, με γαλατσίδες και μαργαρίτες), το κομμάτι απ’ το βοσκοτόπι πλάι στο σπίτι τους, που κούρευαν και αποκαλούσαν γκαζόν, το πέραςμα μέσα απ’ το χαμηλότερο βοσκοτόπι που επίσης κούρευαν και αποκαλούσαν ράμπα– και η Μάντλιν, καθισμένη τώρα στο βράχο, πάντα έμοιαζε να απολαμβάνει τη μαγευτική θέα που χάριζαν όλες αυτές οι ομορφιές –φυσικές και τεχνητές– σαν μέσα από κορνίζα.

Ο Γκάρνρεϊ δεν μοιραζόταν τα αισθήματά της. Η Μάντλιν είχε ανακαλύψει το βράχο μόνη της λίγο μετά τη μετακόμιση, κι απ’ την πρώτη στιγμή που του είχε δείξει το σημείο, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ο ίδιος ήταν πως επρόκειτο για την ιδανική τοποθεσία απ’ όπου ένας ακροβολιστής μπορούσε να σημάδεψει όποιον έμπαινε ή έβγαινε απ’ το σπίτι. (Είχε βεβαίως την ευθυκρισία να μη μοιραστεί τη σκέψη αυτή μαζί της. Η Μάντλιν εργαζόταν τρεις μέρες τη βδομάδα στην τοπική ψυχιατρική κλινική, και δεν ήθελε να της μπαίνουν ιδέες ότι έχρηζε ψυχιατρικής παρακολούθησης για παράνοια.)

Η ανάγκη να αποκτήσουν κοτέτσι, το επίδοξο μέγεθος και η εμφάνισή του, καθώς και το σημείο όπου έπρεπε να χτιστεί, είχαν γίνει καθημερινά θέματα συζήτησης – ολοφάνερα συναρπαστικά για εκείνη, κάπως εκνευριστικά για τον ίδιο. Είχαν αγοράσει τέσσερις κότες στα τέλη του Μάη ύστερα από επιμονή της Μάντλιν και μέχρι στιγμής τις στέγαζαν στο στάβλο – αλλά η ιδέα να τις μεταφέρουν σε νέα τοποθεσία του οικοπέδου την είχε κερδίσει.

«Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε ένα ωραίο κοτετσάκι, με ένα περιφραγμένο μονοπάτι ανάμεσα στα σπαράγγια και τις μηλιές», είπε χαρωπά, «ώστε τις ζεστές μέρες να έχουν σκιά».

«Εντάξει». Η λέξη τού βγήκε με τόνο πιο κουρασμένο απ' ό,τι σκόπευε.

Η συζήτηση μπορεί να είχε τελειώσει εκεί, αν την προσοχή της Μάντλιν δεν είχε αποσπάσει κάτι άλλο. Έγειρε το κεφάλι.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Γκάρνεϊ.

«Άκου».

Ο Γκάρνεϊ περίμενε – κάτι όχι και τόσο ασυνήθιστο. Η ακοή του ήταν φυσιολογική, αλλά της Μάντλιν ήταν το κάτι άλλο. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, καθώς το αεράκι που θροίζε στις φυλλωσιές υποχωρούσε, άκουσε κι αυτός κάτι πέρα, κάπου χαμηλά στο λόφο, μπορεί και στο δρόμο απ' την πόλη που κατέληγε σε αδιέξοδο στην κάτω άκρη της κουρεμένης «ράμπας» τους. Καθώς ο ήχος δυνάμωνε, αναγνώρισε το χαρακτηριστικό μουγκρητό ενός οχτακύλινδρου κινητήρα με τρύπια εξάτμιση.

Ήξερε κάποιον που οδηγούσε ένα παλιό θηρίο που έκανε ακριβώς αυτόν το σαματά –μία μερικώς αναπαλαιωμένη κόκκινη Πόντιακ GTO του 1970–, κάποιον για τον οποίο ο θρασύς ήχος της εξάτμισης λειτουργούσε ως η τέλεια σύσταση.

Ο Τζακ Χάρντγουικ.

Ένωσε το σαγόνι του να σφίγγεται στην προοπτική της επίσκεψης του επιθεωρητή, με τον οποίο είχε μια κοινή και τόσο αλλόκοτη ιστορία παραλίγο θανατηφόρων εμπειριών, επαγγελματικών επιτυχιών και προσωπικών συγκρούσεων. Όχι ότι δεν περίμενε την επίσκεψή του. Μάλιστα, ήξερε ότι θα ερχόταν απ' τη στιγμή που είχε πληροφορηθεί την επιβεβλημένη αποχώρηση του Χάρντγουικ απ' την Αστυνομική Διεύθυνση Ανθρωποκτονιών της πολιτείας. Και συνειδητοποιούσε ότι η ένταση που ένιωθε τώρα είχε μεγάλη σχέση με όσα είχαν συμβεί πριν από την αποχώρηση αυτή. Κάτι που αφορούσε ένα μεγάλο χρέος, και κάποιου είδους πληρωμή που εκκρεμούσε.

Μια μάζα από χαμηλά, σκούρα νέφη ξεμάκρυνε γοργά απ' την αντίπερα βουνοκορφή σαν να είχε φοβηθεί τον βίαιο θόρυβο του κόκκινου αυτοκινήτου –που πλέον φαινόταν απ' το

σημείο όπου καθόταν ο Γκάρνεϊ— καθώς ανηφόριζε τη ράμπα που οδηγούσε στο αγροτόσπιτο. Για μια στιγμή, μπήκε στον πειρασμό να μείνει στο λόφο μέχρι να φύγει ο Χάρντγουικ, αλλά ήξερε πως δεν θα κατάφερνε τίποτα έτσι – εκτός απ’ το να παρατείνει την περίοδο δυσφορίας μέχρι την αναπόφευκτη συνάντηση. Με ένα μικρό γρύλισμα αποφασιστικότητας σηκώθηκε απ’ τη θέση του στο βράχο.

«Σου είχε πει ότι θα ερχόταν;» ρώτησε η Μάντλιν.

Ο Γκάρνεϊ κοίταξε προς την πλαγιά. Η Πόντιακ σταμάτησε δίπλα στο σκονισμένο στέισον βάγκον τους, στο μικρό αυτοσχέδιο πάρκιγκ στο πλάι του σπιτιού. Ο θηριώδης κινητήρας της Πόντιακ βρυχήθηκε ακόμα πιο δυνατά για μια-δυο στιγμές, καθώς ο οδηγός της γκάζωνε προτού τον σβήσει.

«Τον περίμενα γενικώς και αορίστως», είπε ο Γκάρνεϊ, «όχι κατ’ ανάγκη σήμερα».

«Θέλεις να τον δεις;»

«Θα έλεγα ότι αυτός θέλει να με δει, κι εγώ θέλω μόνο να ξεμπερδεύω».

Η Μάντλιν έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε, σπρώχνοντας τα κοντά καστανά μαλλιά της προς τα πίσω.

Καθώς έστριβαν στο μονοπάτι, η επιφάνεια-καθρέφτης της λίμνης τρεμούλιασε απ’ το ξαφνικό αεράκι, διαλύοντας την ανεστραμμένη εικόνα απ’ τις ιτιές και τον ουρανό σε χιλιάδες ασαφείς ακίδες πράσινου και γκρι.

Αν ο Γκάρνεϊ ήταν απ’ αυτούς που πιστεύουν σε οiwονούς, μπορεί να είχε ερμηνεύσει τη θρυμματισμένη εικόνα ως σημάδι της επικείμενης καταστροφής.

Κεφάλαιο 2

Τα κατακάθια της γης

ΣΤΑ ΜΙΣΑ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ, καθώς προχωρούσαν πια μέσα στο δάσος χωρίς να φαίνονται απ' το σπίτι, χτύπησε το κινητό του Γκάρνεϊ.

Αναγνώρισε τον αριθμό του Χάρντγουικ.

«Καλημέρα, Τζακ».

«Και τα δυο σου αμάξια είναι εδώ. Στο υπόγειο κρύβεσαι;»

«Μια χαρά, ευχαριστώ. Εσύ πώς είσαι;»

«Πού διάολο είσαι;»

«Κατηφορίζω μέσα απ' τις κερασιές, καμιά τρακοσαριά μέτρα στ' αριστερά σου».

«Σ' αυτόν το λόφο μ' αυτά τα κίτρινα χολεριασμένα δέντρα;»

Ο Χάρντγουικ είχε τον τρόπο να δαιμονίζει τον Γκάρνεϊ. Δεν ήταν μόνο οι διάφορες μπηχτές, ούτε η απόλαυση που έμοιαζε να αντλεί απ' τη διατύπωσή τους· ήταν που έμοιαζε τρομακτικά με αντίλαλο μιας φωνής απ' τα παιδικά χρόνια του Γκάρνεϊ – την ανηλεώς σαρδόνια φωνή του πατέρα του.

«Ναι, στα χολεριασμένα δέντρα. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω, Τζακ;»

Ο Χάρντγουικ καθάρισε το λαιμό του με αηδιαστικό ενθουσιασμό. «Το θέμα είναι πώς μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας

τον άλλον. Το 'να χέρι νίβει τ' άλλο... και τα ρέστα. Παρεμπιπτόντως, πρόσεξα πως έχεις αφήσει την πόρτα ξεκλειδωτη. Σε πειράζει να μπω να περιμένω μέσα; Εδώ έξω είναι τίγκα στις κωλόμυγες».

Ο Χάρντγουικ, άντρας γεροδεμένος με ροδαλό πρόσωπο, πρόωρα γκριζαρισμένο μαλλί κουρεμένο στρατιωτικά, και γαλανά μάτια που θύμιζαν ανησυχητικά χάσκι της Αλάσκας, στεκόταν στο κέντρο του μεγάλου ενιαίου δωματίου που κάλυπτε το μισό ισόγειο. Στη μία άκρη του βρισκόταν ο πάγκος της κουζίνας. Ένα στρογγυλό τραπέζι από ξύλο πεύκου ήταν στριμωγμένο σε μια γωνία πλάι σε δύο μπαλκονόπορτες. Στην άλλη άκρη ήταν το σαλόνι, διαρρυθμισμένο γύρω από ένα πελώριο πέτρινο τζάκι και μια χωριστή ξυλόσομπα. Στη μέση βρισκόταν μια απλή, μοναστηριακή τραπεζαρία με έξι καρέκλες με δερμάτινη ράχη.

Το πρώτο που πρόσεξε ο Γκάρνεϊ παίζοντας στο δωμάτιο ήταν κάτι παράξενο στην έκφραση του Χάρντγουικ.

Ακόμα και ο πρόστυχος τόνος στην αρχική του ερώτηση –«Η θεσπέσια Μάντλιν πού είναι;»– έμοιαζε αλλόκοτα βεβιασμένος.

«Εδώ είμαι», είπε εκείνη, βγαίνοντας απ' το δωματιάκι των παπουτσιών και πηγαίνοντας προς το νεροχύτη με ένα χαμόγελο μισό φιλόξενο και μισό στρεσαρισμένο. Κρατούσε μια χούφτα μενεξεδιές μαργαρίτες που είχε μόλις κόψει απ' το παλινό βοσκοτόπι. Τις ακούμπησε δίπλα στο στραγγιστήρι των πιάτων και κοίταξε τον Γκάρνεϊ. «Τα λουλούδια τα αφήνω εδώ. Θα βρω μετά βάζο να τα βάλω. Λέω να ανεβώ επάνω να κάνω λίγη εξάσκηση».

Καθώς τα βήματά της απομακρύνονταν προς το επάνω πάτωμα, ο Χάρντγουικ χαμογέλασε πλατιά και ψιθύρισε: «Η εξάσκηση οδηγεί στην τελειότητα. Και σε τι εξασκείται;»

«Στο τσέλο».

«Α, βέβαια. Ξέρεις γιατί οι άνθρωποι λατρεύουν τόσο το τσέλο;»

«Επειδή έχει ωραίο ήχο;»

«Αχ, Ντέιβι αγορίνα, να και η ευθύβολη, σοβαρή, διεισδυτική ματιά σου για την οποία φημίζεσαι». Ο Χάρντγουικ έγλειψε τα χείλη του. «Αλλά ξέρεις τι ακριβώς κάνει τον συγκεκριμένο ήχο τόσο ωραίο;»

«Γιατί δεν μου λες να τελειώνουμε, Τζακ;»

«Και να σου στερήσω τη χαρά να λύσεις τον μικρό μου γρίφο;» Έγνεψε αρνητικά με θεατρinίστικη υπερβολή. «Ούτε κατά διάνοια. Μια μεγαλοφυΐα όπως εσύ χρειάζεται τέτοιες προκλήσεις. Ειδάλλως μπαγιατεύει».

Καθώς ο Γκάρνεϊ κοιτούσε επίμονα τον Χάρντγουικ, συνειδητοποίησε τι ήταν αλλιώτικο, λάθος. Κάτω απ' την επιθετική ψιλοκουβέντα, που ήταν η συνήθης προσέγγισή του σε όλα τα ζητήματα, έμοιαζε να κρύβεται μια όχι και τόσο συνήθης αγωγή. Η αιχμηρότητα ήταν κομμάτι της προσωπικότητας του Χάρντγουικ, αλλά αυτό που ανίχνευε τώρα ο Γκάρνεϊ στην έκφρασή του ήταν κάτι περισσότερο αγχώδες παρά αιχμηρό. Τον έκανε να αναρωπιέται τι τον περίμενε. Η περίεργη διάθεση του επισκέπτη του ήταν μεταδοτική.

Και δεν βοηθούσε το γεγονός ότι η Μάντλιν είχε διαλέξει να προβάρει ένα ιδιαιτέρως νευρικό κομμάτι.

Ο Χάρντγουικ άρχισε να κάνει το γύρο του μεγάλου δωματίου, αγγίζοντας τη ράχη μιας καρέκλας, τη γωνία ενός τραπεζιού, τις γλάστρες με τα φυτά, τις διακοσμητικές γαβάθες και τα κηροπήγια που η Μάντλιν είχε αγοράσει απ' τις φτηνές αντικερί της περιοχής. «Υπέροχο το σπιτάκι σας! Ένα χάρμα! Τόσο αυθεντικό το γαμιόλικο!» Κοντοστάθηκε και πέρασε τα χέρια μέσα απ' τα όρθια μαλλιά του. «Καταλαβαίνεις τι εννοώ».

«Τι ακριβώς είναι αυθεντικό;»

«Η όλη φάση εδώ – καθαρή *επαρχία*. Κοίτα τη μαντεμένια ξυλόσομπα, αμερικάνικης κατασκευής, πιο αμερικάνικη κι απ' τις πουτάνες τις τηγανίτες. Και κοίτα κι εσένα – αδύνατος, Αμερικάνος μέχρι το μεδούλι, με το σπλάκι του Ρόμπερτ Ρέντφορντ. Και κοίτα κι αυτό το *ευμεγέθες* σανίδι, τίμιο κι απλό σαν τα δέντρα απ' όπου προήλθε».

«Το ευμεγέθες».

«Παρντόν;»

«Το ευμεγέθες σανίδι. Όχι *ευμεγέθες*».

Ο Χάρντγουικ σταμάτησε το πέρα-δώθε. «Τι σκατά θες να πεις;»

«Έχει κάποιο σκοπό αυτή σου η επίσκεψη;»

Ο Χάρντγουικ έκανε ένα μορφασμό. «Αχ, Ντέιβι, Ντέιβι – μια ζωή, το μυαλό στη δουλειά. Απορρίπτεις την προσπάθειά μου να κάνω κουβέντα, την προσπάθειά μου να λιπάνω την όλη επαφή, τα φιλικά κομπλιμέντα μου για την πουριτανική απλότητα του οικιακού σας διάκοσμου...»

«Τζακ!»

«Μάλιστα. Προέχει η δουλειά. Ποιος τη γαμεί την κουβέντα. Πού καθόμαστε;»

Ο Γκάρνεί του έδειξε το στρογγυλό τραπέζι πλάι στις μπαλκονόπορτες.

Μόλις κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλον, ο Γκάρνεί έγγειρε προς τα πίσω και περίμενε.

Ο Χάρντγουικ έκλεισε τα μάτια, μαλάζοντας άγαρμπα το μούτρο του με τα χέρια του σαν να προσπαθούσε να ξεριζώσει κάποια βαθιά φαγούρα κάτω απ' το δέρμα. Έπειτα σταύρωσε τα χέρια πάνω στο τραπέζι και το πήρε απόφαση να μιλήσει. «Ρωτάς αν έχει κάποιο σκοπό η επίσκεψή μου. Ναι, έχει. Μια ευκαιρία. Ξέρεις αυτό το σημείο στον *Ιούλιο Καίσαρα* του Σαίξπηρ, που λέει για την παλίστρια στις υποθέσεις των ανθρώπων;»

«Όχι. Τι λέει;»

Ο Χάρντγουικ έγειρε προς το μέρος του, λες και τα λόγια που ετοιμαζόταν να ξεστομίσει περιείχαν το υπέρτατο μυστικό της ζωής. Η χρόνια χλεύη είχε εξαφανιστεί απ' τη φωνή του. *«Είναι παλίρροια τα πράγματα τ' ανθρώπινα / Αν πιαστούν στην πλήμμη, οδηγούν σ' επιτυχία / Αν η επιτυχία τους ξεφύγει / Όλης της ζωής τους το ταξίδι ξέρες κι αθλιότητες».*

«Το αποστήθισες ειδικά για μένα;»

«Στο σχολείο το είχα μάθει. Και μου κόλλησε».

«Πρώτη φορά σ' ακούω να το μνημονεύεις».

«Δεν είχε βρεθεί ποτέ η κατάλληλη περίπτωση».

«Αλλά τώρα...;»

Ένα τικ έκανε τη γωνία των χειλιών του Χάρντγουικ να τρεμουλιάσει. «Τώρα, η κατάλληλη στιγμή έφτασε».

«Κάποια παλίρροια στις υποθέσεις σου;»

«Στις δικές μας υποθέσεις».

«Δικές μας;»

«Ακριβώς».

Ο Γκάρνεϊ έμεινε σιωπηλός για λίγο, κι έμεινε να κοιτάζει απλώς το ξαναμμένο, στρεσαρισμένο πρόσωπο που είχε απέναντί του. Συνειδητοποίησε ότι ένιωθε πολύ πιο άβολα μ' αυτή την αιφνιδιαστικά απογυμνωμένη και σοβαρή εκδοχή του Τζακ Χάρντγουικ απ' ό,τι όλα αυτά τα χρόνια με τον αιώνιο κυνισμό του.

Για μερικές στιγμές, ο μόνος ήχος μες στο σπίτι ήταν το τσέλο και η αιχμηρή μελωδία ενός κομματιού των αρχών του εικοστού αιώνα που η Μάντλιν πάλευε να μάθει εδώ και μια βδομάδα.

Σχεδόν ανεπαίσθητα, το στόμα του Χάρντγουικ τρεμούλιασε πάλι.

Βλέποντας το τικ για δεύτερη φορά και περιμένοντας να συμβεί και τρίτη, ο Γκάρνεϊ ένιωθε ολοένα και μεγαλύτερο εκνευρισμό. Γιατί, στα μάτια του, υπονοούσε ότι η πληρωμή που ο Χάρντγουικ θα απαιτούσε από στιγμή σε στιγμή για το χρέος που είχε εγγραφεί μήνες πριν, επρόκειτο να είναι βαριά.

«Θα μου πεις καμιά φορά τι σ' έφερε εδώ;»

«Μ' έφερε εδώ η υπόθεση της δολοφονίας του Σπόλτερ». Ο Χάρντγουικ πρόφερε τις τελευταίες λέξεις με έναν παράξενο συνδυασμό βαρύτητας και περιφρόνησης. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα μάτια του Γκάρνεϊ, σαν να αναζητούσε την αρμόζουσα αντίδραση.

Ο Γκάρνεϊ συνοφρυώθηκε. «Λες γι' αυτή τη σύζυγο του πολιτικού που πυροβόλησε τον πλούσιο άντρα της στο Λονγκ Φολς;» Στις αρχές του χρόνου, η υπόθεση είχε αποτελέσει αντικείμενο ζουμερών και γραφικών τηλεοπτικών ρεπορτάζ.

«Αυτή λέω, ναι».

«Απ' ό,τι θυμάμαι, επρόκειτο για ομόφωνη καταδίκη. Η τύπσσα είχε θαφτεί κάτω από μια χιονοστιβάδα αποδεικτικών στοιχείων και μαρτύρων κατηγορίας. Χώρια το κερασάκι – όταν ο σύζυγός της ο Καρλ πέθανε στη διάρκεια της δίκης».

«Καλά τα θυμάσαι».

Οι λεπτομέρειες άρχισαν να επιστρέφουν στη μνήμη του. «Τον πυροβόλησε στο νεκροταφείο, την ώρα που στεκόταν πάνω απ' τον τάφο της μητέρας του, έτσι δεν είναι; Και η σφαίρα τον άφησε παράλυτο, τον έκανε φυτό».

Ο Χάρντγουικ έγενεψε καταφατικά. «Φυτό στο καροτσάκι. Το οποίο ο δημόσιος κατήγορος έφερνε τσουλώντας στην αίθουσα του δικαστηρίου κάθε μέρα. Φρικαλέο θέαμα. Διαρκής υπενθύμιση για τους ενόρκους όσο η γυναίκα του δικαζόταν για το κατόντημά του. Μέχρι, βεβαίως, που πέθανε στα μισά της δίκης και δεν μπορούσαν πια να τον κουβαλάνε στο δικαστήριο. Κι έτσι εξακολούθησαν με τη δίκη – απλώς άλλαξαν την κατηγορία από απόπειρα ανθρωποκτονίας σε φόνο εκ προθέσεως».

«Ο Σπόλτερ ήταν ευκατάστατος μεσίτης, σωστά; Που είχε μόλις ανακοινώσει την υποψηφιότητά του για κυβερνήτης με τρίτο κόμμα;»

«Ναι, δικέ μου».

«Κατά της εγκληματικότητας. Κατά της μαφίας. Σλόγκαν της παπάρας. “*Ήρθε η ώρα να απαλλαγούμε απ’ τα κατακάθια της γης*”. Ή κάτι παρόμοιο».

Ο Χάρντγουικ έγειρε πάλι προς το μέρος του. «Αυτό ακριβώς έλεγε το σύνθημα, Ντέιβι αγορίνα. Σε κάθε του λόγο κατάρφερνε να αναφέρεται και στα “*κατακάθια της γης*”. Κάθε αναθεματισμένη ώρα και στιγμή. “*Τα κατακάθια της γης έχουν ανέλθει στην κορυφή του βόρβολου της πολιτικής διαφθοράς που μαστίζει τη χώρα*”. Τα κατακάθια αυτό... τα κατακάθια εκείνο. Δεν του άρεσε να αποκλίνει απ’ το μήνυμά του».

Ο Γκάρνρεϊ έγνεψε καταφατικά. «Απ’ ό,τι θυμάμαι η σύζυγος είχε κι ένα δεσμό, και φοβόταν ότι ο άλλος μπορεί να τη χώριζε, κάτι που θα της στοιχίζε εκατομμύρια, εκτός κι αν πρόφτανε να πεθάνει πριν αλλάξει τη διαθήκη του».

«Όπως τα λες», είπε ο Χάρντγουικ χαμογελαστά.

«Όπως τα λέω;» Ο Γκάρνρεϊ τον κοίταξε με δυσπιστία. «Αυτή είναι η ευκαιρία-παλίσρροια που μου έλεγες πριν; Η υπόθεση Σπόλτερ; Σε περίπτωση που σου έχει διαφύγει, η υπόθεση Σπόλτερ έκλεισε, έληξε, τέρμα. Αν δεν με απατά η μνήμη μου, η Κέι Σπόλτερ εκτίει ισόβια κάθειρξη με υποχρεωτική φυλάκιση είκοσι πέντε ετών στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Μπέντφορντ Χιλς».

«Όντως, έτσι είναι», είπε ο Χάρντγουικ.

«Τότε, για τι διάλογο συζητάμε;»

Ο Χάρντγουικ επέτρεψε στον εαυτό του ένα παρατεταμένο, αργό χαμόγελο δίχως ίχνος ευθυμίας – το είδος της δραματικής παύσης που ο ίδιος λάτρευε και ο Γκάρνρεϊ μισούσε. «Μιλάμε για το γεγονός ότι... η κυρία έπεσε θύμα σκευωρίας. Η υπόθεση εναντίον της ήταν σκέτη μαλακία, απ’ την αρχή ως το τέλος. Μια μαλακία και μισή». Και πάλι, στη γωνία των χειλιών, το ίδιο πικ. «Η ουσία είναι ότι μιλάμε για το ενδεχόμενο ανατροπής της καταδίκης της».

«Και πού ξέρεις ότι η υπόθεση ήταν μαλακία;»

«Της την έστησε ένας διεφθαρμένος μπάτσος».

«Κι αυτό πώς το ξέρεις».

«Απλώς ξέρω διάφορα. Επιπλέον, ο κόσμος μού μιλάει. Ο συγκεκριμένος μπάτσος έχει εχθρούς – και δικαίως. Δεν είναι μόνο βρόμικος, είναι ελεεινός. Ένας σκατιάρης του κερατά». Τώρα, μια νέα αγριάδα έλαμπε στα μάτια του Χάρντγουικ.

«Εντάξει. Ας πούμε ότι της την έστησε ένας βρόμικος μπάτσος. Ας φτάσουμε ως το σημείο να υποθέσουμε πως ήταν αθώα. Τι σχέση έχει αυτό με σένα; Ή με μένα;»

«Πέρα απ' το ήσσον ζήτημα της δικαιοσύνης;»

«Το βλέμμα σου δεν έχει καμία σχέση με δικαιοσύνη».

«Και βέβαια έχει. Όλα έχουν σχέση με τη δικαιοσύνη. Το σύστημα με πήδησε. Ε, κι εγώ θα το πηδήσω το σύστημα. Έντιμα, νόμιμα, και απολύτως στο πλευρό της δικαιοσύνης. Με εξανάγκασαν σε παραίτηση επειδή αυτό ήθελαν πάντα. Ήμουν λίγο τσαπατσούλης με μερικούς φακέλους στην υπόθεση του Καλού Ποιμένα* που σου παραχώρησα, κάτι γραφειοκρατικές παπαριές, κι αυτό έδωσε στους λεχρίτες την κατάλληλη δικαιολογία».

Ο Γκάρνεϊ έγενεφε καταφατικά. Αναρωπιόταν αν το χρέος θα μνημονευόταν – το όφελος που είχε προσπορίσει στον Γκάρνεϊ, το κόστος του τέλους της σταδιοδρομίας του που είχε πληρώσει ο Χάρντγουικ. Τώρα δεν χρειαζόταν να αναρωπιέται πλέον.

Ο Χάρντγουικ εξακολούθησε. «Κι έτσι, τώρα έχω μπει στο χώρο της ιδιωτικής έρευνας. Άνεργος ντετέκτιβ προς μίσθωση. Και ο πρώτος μου πελάτης θα είναι η Κέι Σπόλτερ, μέσω του δικηγόρου που θα αναλάβει την υπόθεσή της. Έτσι, η πρώτη μου νίκη θα είναι ένας θρίαμβος».

Ο Γκάρνεϊ έκανε μια παύση και συλλογίστηκε όσα είχε μόλις ακούσει. «Κι εγώ;»

«Εσύ, τι;»

«Είπες ότι η ευκαιρία δινόταν και στους δυο μας».

* Υπόθεση με την οποία ασχολήθηκε ο Γκάρνεϊ στο προηγούμενο βιβλίο του John Verdon *Άσε το διάβολο ήσυχο*, που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Διόπτρα.

«Κι αυτό ακριβώς συμβαίνει. Για σένα, θα ήταν υπόθεση ζωής η όλη μαλακία που παίχτηκε. Μπουκάρεις, την κάνεις κομματάκια, και την ανασυνθέτεις σωστά. Η υπόθεση Σπόλτερ ήταν το έγκλημα της δεκαετίας, και ακολουθήθηκε απ' τη σκευωρία της δεκαετίας. Θα έχεις τη δυνατότητα να το εξακριβώσεις, να το διορθώσεις και, στην πορεία, να διασταυρωθείς με κάποιους μπάσταρδους και να τους χώσεις κλοτσιές στ' αρχίδια».

«Δεν ήρθες ως εδώ σήμερα μόνο και μόνο για να μου δώσεις την ευκαιρία να κλοτησω μια χούφτα καθάρματα στ' αρχίδια. Γιατί επιδιώκεις την ανάμειξή μου στην υπόθεση;»

Ο Χάρντγουικ ανασήκωσε τους ώμους και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Για πολλούς λόγους».

«Με σπουδαιότερο ποιον;»

Για πρώτη φορά ο Χάρντγουικ φάνηκε να κομπιάζει. «Να βοηθήσεις να γυρίσουμε το κλειδί άλλη μια και να κλειδώσουμε τη συμφωνία».

«Δεν έχεις ακόμα συμφωνία; Νόμιζα ότι η Κέι Σπόλτερ είναι πελάτισσά σου».

«Είπα ότι *θα είναι* πελάτισσά μου. Ορισμένες νομικές λεπτομέρειες πρέπει να φύγουν απ' τη μέση προτού την προσεγγίσω».

«Λεπτομέρειες;»

«Πίστεψέ με, όλα έχουν έρθει στη θέση τους. Χρειάζεται μόνο να πατήσουμε τα σωστά κουμπιά».

Ο Γκάρντνερ πρόσεξε πάλι το τικ κι ένωσε και τους μυς του δικού του σαγονιού να σφίγγονται.

Ο Χάρντγουικ βιάστηκε να συνεχίσει. «Την υπεράσπιση της Κέι Σπόλτερ είχε αναλάβει ένας παπάρας, διορισμένος απ' το δικαστήριο, που εξακολουθεί να είναι από τεχνική άποψη ο δικηγόρος της, κάτι που αποδυναμώνει ένα κατά τα άλλα ισχυρό σύνολο επιχειρημάτων για την ανατροπή της καταδίκης. Μία εν δυνάμει σφαίρα στο όπλο της έφεσης θα ήταν η ανικανότητα στην εκπροσώπηση, αλλά ο τύπος που την εκπροσωπεί ακόμα δεν μπορεί να προβάλει τέτοιο επιχείρημα. Δεν μπορεί να πει στο

δικαστή *Πρέπει να αποφυλακίσετε την πελάτισσά μου επειδή είμαι ηλίθιος*. Κάποιος άλλος πρέπει να τον αποκαλέσει ηλίθιο. Έτσι ορίζει ο νόμος. Οπότε, η ουσία του πράγματος...»

«Για στάσου μισό λεπτό», τον διέκοψε ο Γκάρνεϊ. «Η οικογένεια πρέπει να έχει ένα κάρο λεφτά. Πώς κατέληξε με συνήγορο διορισμένο...;»

«Έχουν όντως ένα κάρο λεφτά. Το θέμα είναι ότι ήταν όλα στο όνομα του Καρλ. Αυτός είχε υπό τον έλεγχό του τα πάντα, ενδεικτικό του χαρακτήρα του. Η Κέι ζούσε σαν βαθύπλουτη – χωρίς στην ουσία να έχει ούτε μια δεκάρα στο όνομά της. Από τεχνική άποψη, είναι άπορη. Και της ανατέθηκε το είδος του δικηγόρου που αναλαμβάνει συνήθως τους απόρους. Χώρια ο σφιχτός προϋπολογισμός της υπεράσπισης. Κι έτσι, όπως έλεγα και πριν, η ουσία του πράγματος είναι ότι η τύπισσα χρειάζεται νέα εκπροσώπηση. Κι έχω τον τέλειο άνθρωπο έτοιμο, να λιμάρει τα δόντια του. Ξύπνιος, μοχθηρός, χωρίς ίχνος αρχών ο καριόλης – και πάντα πεινασμένος. Εκείνη απλώς χρειάζεται να υπογράψει κάνα-δυο έγγραφα ώστε η αλλαγή να επισημοποιηθεί».

Ο Γκάρνεϊ αναρωτήθηκε αν είχε ακούσει καλά. «Και περιμένεις εγώ να την ψήσω για την όλη ιδέα;»

«Όχι. Σε καμία περίπτωση. Δεν χρειάζεται ψήσιμο. Θα ήθελα απλώς να είσαι μέρος της εξίσωσης».

«Ποιο μέρος;»

«Ο μεγάλος και τρανός επιθεωρητής ανθρωποκτονιών απ' τη μεγαλούπολη. Με επιτυχημένη επίλυση υποθέσεων δολοφονίας και παράσημα μέχρι τα μπούνια. Ο τύπος που έφερε την υπόθεση του Καλού Ποιμένα τα πάνω-κάτω κι έκανε όλους τους σκατιάρηδες να μην ξέρουν πού να κρυφτούν».

«Μου λες ότι θέλεις να παίξω το ρόλο της ευφυούς, λαμπερής βιτρίνας για σένα και γι' αυτόν το *μοχθηρό καριόλη χωρίς ίχνος αρχών*;»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι. Απλώς είναι... επιθετικός. Ξέρει πώς να ελίσσεται. Και όχι, δεν θα είσαι μόνο βιτρίνα για

κανέναν. Θα είσαι παίκτης, μέλος της ομάδας. Κομμάτι του λόγου για τον οποίο η Κέι Σπόλτερ πρέπει να μας προσλάβει για να ανοίξουμε την υπόθεση, να δρομολογήσουμε την έφεσή της και να ανατρέψουμε την παπαριά της καταδίκης της».

Ο Γκάρνεϊ έγνεψε αρνητικά. «Δεν τα καταλαβαίνω όλα αυτά. Από τη στιγμή που δεν είχε λεφτά για να προσλάβει εξαρχής έναν ατσίδα δικηγόρο, πού τα βρήκε τώρα;»

«Κατά πρώτον, εξετάζοντας την επιφανειακή ισχύ του κατηγορητηρίου, δεν υπήρχαν και πολλές ελπίδες να αθωωθεί η Κέι. Και αφού δεν μπορούσε να αθωωθεί, δεν θα είχε τον τρόπο να πληρώσει υπέρογκα νομικά έξοδα».

«Τώρα όμως...;»

«Τώρα όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει. Εσύ, εγώ και ο Λεξ Μπίντσερ θα φροντίσουμε γι' αυτό. Πίστεψέ με, αυτή τη φορά θα αθωωθεί, και οι ένοχοι θα φάνε σκατά. Κι έτσι και αθωωθεί, προβλέπεται να κληρονομήσει ένα πελώριο μέρος των μετρητών του Καρλ ως κύρια κληρονόμος».

«Θες να πεις ότι αυτός ο τύπος, ο Μπίντσερ, δουλεύει υπόθεση φόνου με προοπτική τα χρήματα της αθώωσης; Αυτό δεν είναι κομματάκι παράνομο, αν όχι αντιδεοντολογικό;»

«Μη χολοσκάς. Η πληρωμή δεν αναφέρεται στο έγγραφο που θα υπογράψει. Μπορείς να πεις ότι η πληρωμή του Λεξ θα εξαρτηθεί ως ένα βαθμό από την έκβαση της έφεσης, αλλά δεν υπάρχει τίποτα γραπτό που να κατοχυρώνει αυτή τη σύνδεση. Εάν αποτύχει η έφεση, η Κέι θα του χρωστάει ένα σωρό λεφτά, αλλά από τεχνική άποψη και μόνο. Αλλά μη σ' απασχολούν όλα αυτά. Άσε να απασχολούν τον Λεξ. Εξάλλου, η έφεση θα πετύχει!»

Ο Γκάρνεϊ τεντώθηκε στην καρέκλα του, κοιτώντας μέσα απ' την πόρτα το περιβόλι με τα σπαράγγια στην άλλη άκρη της παλιάς πέτρινης βεράντας. Τα φύλλα τους είχαν φτάσει σε πολύ μεγαλύτερο ύψος απ' ό,τι τα δύο περασμένα καλοκαίρια. Υπέθετε ότι ένας ψηλός άντρας μπορούσε να σταθεί ανάμεσά τους αθέατος. Γαλαζοπράσινα υπό φυσιολογικές συνθήκες, τώρα, κάτω

απ' τον ανήσυχο γκριζο ουρανό, έμοιαζαν άχρωμα. Έγερναν πότε απ' τη μια και πότε απ' την άλλη, ανάλογα με το σποραδικό αεράκι που φυσούσε από απρόβλεπτη κάθε φορά διεύθυνση.

Ο Γκάρνεϊ ανοιγόκλεισε τα μάτια, έτριψε δυνατά το πρόσωπό του και με τα δυο του χέρια, και προσπάθησε να εστιάσει και πάλι τη σκέψη του στο να περιορίσει το μπλεγμένο κουβάρι που είχε μπροστά του, στα βασικά του κομμάτια.

Όπως έβλεπε το πράγμα, ο Χάρντγουικ του ζητούσε να τον βοηθήσει στο ξεκίνημα της νέας του καριέρας ως ιδιωτικού ντετέκτιβ – βοηθώντας τον να εξασφαλίσει την πρώτη του μεγάλη ανάθεση. Κι αυτή επρόκειτο να είναι η πληρωμή για τις παράτυπες χάρες που του είχε κάνει ο Χάρντγουικ στο παρελθόν, με τίμημα τη σταδιοδρομία του στην αστυνομία. Αυτό ήταν προφανές, τουλάχιστον. Υπήρχαν όμως κι άλλα που έπρεπε να εξεταστούν.

Ένα απ' τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Χάρντγουικ ήταν ανέκαθεν η τόλμη της ανεξαρτησίας του, μια ανεξαρτησία του τύπου *ό,τι είναι να γίνει ας γίνει* που προερχόταν απ' το γεγονός ότι δεν ήταν δεμένος με τίποτα και με κανέναν, ούτε ένιωθε πως επιτελούσε κάποιον προκαθορισμένο σκοπό. Αλλά μ' αυτή την υπόθεση και την ιδανική της έκβαση είχε δεθεί με αόρατα δεσμά, και αυτή η αλλαγή στάσης δεν φαινόταν και τόσο θετική στον Γκάρνεϊ. Αναρωτιόταν πώς θα ήταν η συνεργασία μ' αυτό τον αλλαγμένο Χάρντγουικ – μ' όλη του την αφάδα ακέραιη, μονάχα πλέον στην υπηρεσία μιας χολωμένης εμμονής.

Έστρεψε την προσοχή του απ' τα σπαράγγια στο πρόσωπο του Χάρντγουικ. «Για πες μου, τι σημαίνει αυτό το *μέλος της ομάδας*, Τζακ; Τι ακριβώς θα ήθελες να κάνω, πέρα απ' το να δείχνω έξυπνος και να κουνάω τα παράσημά μου;»

«Ό,τι διάολο θέλεις, κάνεις. Κοίτα, σου λέω ότι το κατηγορητήριο ήταν σάπιο απ' την αρχή ως το τέλος. Αν ο επικεφαλής της αστυνομίας που συνεργάστηκε με την εισαγγελία δεν

καταλήξει στις φυλακές της Άττικα όταν θα έχουμε τελειώσει μαζί του, τότε εγώ θα είμαι εξωγήινος. Σου εγγυώμαι εκατό τοις εκατό ότι τα βασικά δεδομένα και οι συναφείς ιστορίες θα είναι γεμάτα ασυνέπειες. Ακόμα και τα γαμημένα τα πρακτικά της δίκης είναι γεμάτα τρύπες. Και είτε το παραδέχεσαι είτε όχι, Ντέιβι αγορίνα, ξέρεις, πανάθεμά με, ότι κανένας μπάτσος στην ιστορία δεν είχε το δικό σου μάτι και αυτό όταν συνέβαιναν ασύνδετες καταστάσεις. Αυτή είναι όλη η ιστορία. Σε θέλω στην ομάδα μας. Θα μου κάνεις αυτή τη χάρη;»

Θα μου κάνεις αυτή τη χάρη; Η έκκληση αντηχούσε στο μυαλό του Γκάρνεϊ. Ένιωθε ανήμπορος να πει όχι. Τουλάχιστον στη φάση αυτή. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έχεις τα πρακτικά της δίκης;»

«Τα έχω, ναι».

«Μαζί σου;»

«Στο αμάξι».

«Ας... ας τους ρίξω μια ματιά. Και μετά, βλέπουμε».

Ο Χάρντγουικ σηκώθηκε απ' το τραπέζι, και τώρα η νευρικότητά του έμοιαζε περισσότερο με ενθουσιασμό. «Θα σου αφήσω κι ένα αντίγραφο του επίσημου φακέλου της υπόθεσης. Έχει ένα κάρο ενδιαφέρουσες μαλακίες. Μπορεί να σε βοηθήσει».

«Πού το βρήκες το αντίγραφο;»

«Έχω ακόμα φίλους εδώ κι εκεί».

Ο Γκάρνεϊ χαμογέλασε αμήχανα. «Δεν υπόσχομαι τίποτα, Τζακ».

«Εντάξει. Κανένα πρόβλημα. Πάω να φέρω τα πράγματα απ' το αμάξι. Τα κοιτάς με το πάσο σου, και κανονίζεις». Καθώς έβγαине, κοντοστάθηκε κι έκανε μεταβολή. «Δεν θα το μετανιώσεις, Ντέιβι. Η υπόθεση Σπόλτερ έχει απ' όλα – φρίκη, μίσος, γκάνγκστερ, πολιτικούς, χοντρά λεφτά, μεγάλα ψέματα και ίσως και μια ιδέα αιμομιξίας. Είναι και γαμώ τις υποθέσεις. Θα τη λατρέψεις!»